ה''ל תהיה קדשה מבנות ישראל וכ"א בשאלחות],
[בס"א: הגויה], ג) [ל"ל מאהליז. ד) שבת נה: ע"ש. להומפין, ד) שבת ממו. ע"ז ס) [לקמן קד. ע"ש], 1) ע"ז לו:, 1) [ע" מוס' ע"ז לו: ד"ה משוםן, **ח)** [חולין יג:], ט) [פסחים סו.], י) [לעיל פא:] ע"ו לו:, ל) ב"מ פג: לקמן לו., ל) ומשלי כא ועי פירש"י דהכא ד"ה שמואל אמר כו' נזכר פסוק אין . חכמה וכו' ודע שהכרח ט וכתיב זנות כר'], מ) עירובין סג. כר'], שבועות ל: [ברכות יט:], () [ע" לקמו רד" () [עי' לקמן קד.],ס) [דברים ז], ע) [קדושין ם (זכ, ט., סח:], פו בס"ח: (ז) [דף ס:],

בסיפעת. ארגו:

הגהות הב"ח (א) רש"י ד"ה אבל אישות. נ"ב עי' לעיל בפרק ד' מיתות סוף דף בתוספת:

מוסף רש"י ער בחכמים. חריף להבין ולהורות בין החכמים, ולהורות בין החכמים, כדאמריט בערובין (נג:) אהרנית ערנית (שבת נה:). חייב משום נשג"א. גזרו עליהן משום נדה דרבנן, ואע"ג דעובדת כוכבים אין דמה מטמאה מן התורה, שהרי היא בבהמה, חכמים גזרו עליה, כבהמה, חכמים גזרו עניה, ומשום שפחה, ומשום עובדת כוכבים כחילו מתחתן בה דרך חישות, ומשום אשת איש, דבעולת בעל יש להן לבני נח, דכתיב בעל יש להן לבני נח, דכתיב והיא בעולה בעל. וישראל הרגיל בכך הואיל ובא עליה בנדחה אחי למבעל נמי נדה בנדחה אחי למבעל נמי נדה ישראלים ואחי לחיימב ישרחנית וחתי נמינסב שפחה ועבר משום לא יהיה קדש ואתי למנסבה לעובדת בוכבים ועבר אלא תתחתן יאתי למיבעל אשת איש וממי נוניכנה נובי ישראל (ע"ז דו:). האי חייב לאו דוקא אלא אסור, דלאו מדאורייתא אלא מדרבנן נשג"ז. נדה שפחה עובדת בוכבים זונה, שאם כהן הוא ש כאן משום לאו דוונה, ולא לאו ממש אלא גזיכה משום זונה ישראלית שנבעלה לאסור לה (שם). קריינא דאיגרתא. משל הול (ב"ם פג:). שאין חכמה וגו' נגד ה'. לין . מכמה משובה נגד ה'

תורת חכמה וכבוד ותבונה

ויועך עומדת כנגד חילול

בידו הוה: העדה. סנהדרין שהיו

יושבים ודנין כדכתיב קח את כל ראשי

ואמרי׳ בפר׳ ד׳ ולעיל לה) חלה להם

בתי דינין לדונם דיני נפשות על עון

פעור: שלף שננה. שלף הברול שבראש

העץ של רומח: אונקלי. מלבוש:

לא פגעו בו קנאין מהו. מה עונש בדבר: אנשייה רב לגמריה. שכח בישב"ן, זונה אם הוא כהן: ואידך נשייהו לא מפקרי. מה שגמר מרבו בדבר זה ולא ידע להשיבו: וכן הוא אומר ואם זכר וגו'. סיפיה דקרא תועבה היא: זונה. מופקרת ואפי' ישראלית:

וכן קדש מחלל קדושתו: כסוב על גלגלתו של יהויהים. משום כ' חייח לא פגעו בו קנאין מהו אינשייה רב לגמריה בר אבויה נקט לה: זאת ועוד אחרת. אקריוהו לרב כהנא בחלמיה יבגדה יהודה נקמה נעשית בה כבר ועוד אחרת ותועבה נעשתה בישראל ובירושלים כי תעשה בה: וקינו דר' פרידה. הוח חלל יהודה קדש ה' אשר אהב ובעל בת ר׳ חייא בר אבויה והכי אמרי׳ בחלקט: אל נכר אתא א"ל הכי אקריון אדכריה נבוג. בלבלה וילאה מקבורתה: רב לגמריה בגדה יהודה זו עבודת כוכבים קבורת חמור. מושלך ברחובות: וכן הוא אומר ²[כן] בגדתם בי בית ישראל לשיבבתהא. נאום ה' ותועבה נעשתה בישראל ובירושלים לשכנותיה: דלא קא מנשי לה. אינה נשכחת מלבו: שגרתה לתנורא. זה משכב זכור וכן הוא אומר נואת זכר הסיקה את התנור: **חייב עליה**. כלומר לא תשכב משכבי אשה תועבה היא כי נענש בה משום כל אלו: נדה. אע"פ חלל יהודה קדש ה' זו זונה וכן הוא אומר שדם כותית כדם בהמה מכל מהום יהיה 'קדש' ובעל בת אל נכר זה ⁴לא ⊕(יהיה 'קדש) ובעל מיאום וחילול לקדושת השם הוא: הבא על הכותית י אוכתיב בתריה זיכרת שפחה. שהיא כשפחה אללו שכנסת (מאלהי) לאיש אשר יעשנה ער ועונה (מאלהי) ישראל גבירה נקראת: עובדת כוכבים. יעקב ומגיש מנחה לה' צבאות סיאם ת"ח לא תתחתן בם כי יסיר וגו'ם כל המסירות את הלב במשמעשי. ומיהו הוא לא יהיה לו ער בחכמים ועונה לאו דלא תתחתן ליכא דאורייתא בתלמידים אם כהן הוא לא יהיה לו בן דדרך חתנות משמע ובית דינו של מגיש מנחה לה' צבאות א"ר חייא בר חשמונאי גזרו דלפרוש מינה משום אבויה יכל הבא על הכותית י כאילו מתחתן כל הני: א"א. ולאו ממש דקדושין בעבודת כוכבים דכתיב ובעל בת אל נכר לית להו ומיהו לא"א דמיא וחייב וכי בת יש לו לאל נכר אלא זה הבא על לפרוש הימנה שלא יהא רגיל באשת הכותית 0 סוא"ר חייא בר אבויה כתוב על איש: אבל אישות אין להס (h). שסתם גלגלתו של יהויקים זאת ועוד אחרת זקינו כותית מופקרת ואינה מיוחדת לבעלה ולא דמיא לא״א: אמר רב דרבי פרידא אשכח ההוא גולגלתא חסדא. קנאי הבא לימלך בבית דין דהות שדיא בשערי ירושלים והוה כתוב בשעת מעשה אם יפגע בו אין מורים עילויה זאת ועוד אחרת קברה והדר נבוג לו שלא נאמרה אלא למקנא מעלמו קברה והדר נבוג אמר האי גולגלתא של ואינו נמלך: ולא עוד אלא שאם פירש יהויקים דכתיב ביה יקבורת חמור יקבר ומרי. מן האשה והרגו פנחס אחר םחוב והשלך מהלאה לשערי ירושלים אמר כן נהרג עליו שלא נאמרה הלכה דא אלא בשעת מעשה: זמרי הוא מלכא הוא ולאו אורח ארעא לבזויי שקלה שלומיאל: נשיא שבט. שמעון כדלקמן: כרכה בשיראי ואותביה בסיפטא אתאי שמעון שני לבטן לוי שלישי לבטן: דביתהו חזיתה נפקת אמרה להו לשיבבתהא בת יתרו מי התירה לך. משה קודם אמרי לה האי דאיתתא קמייתא היא דלא מתן תורה נשא וכשנתנה תורה כולן קא מנשי לה שגרתא לתנורא וקלתה כי בני נח היו ונכנסו לכלל מצות והיא אתא אמר היינו דכתיב עילויה זאת ועוד עמהם וגרים רבים של ערב רב: אחרת ייכי אתא רב דימי אמר בית דינו ונתעלמה ממנו הלכה. שנאמר לו של חשמונאי גזרו הבא על הכותית י חייב בסיני הבועל כותית וכו': אחי אבי אבא. היינו משה שהיה אחי אבי עליה משום נשג"א כי אתא רבין אמר אביו אהרן: פרוונקא. שליח: שמואל ימשום נשג"ז נדה שפחה גויה זונה אכל חמר מחי וירח רחה שחין חכמה. משום אישות לית להו ואידך יינשייהו כלומר נזכר פסוק אין חכמה ואין ודאי לא מיפקרי א"ר חסדא ההבא לימלך תבונה נגד ה' שכל מקום שיש חילול אין מורין לו איתמר נמי אמר רבה בר השם אין חולקין כבוד לרב לפיכך הורה פנחס הלכה בפני רבו ולא בר חנה א"ר יוחנן הבא לימלך אין מורין לו יולא עוד אלא שאם פירש זמרי והרגו המתין ליטול רשות ממשה שלא יראו הרואים וילמדו להתיר את כותית: ויקם ויקח. מכלל דעד השתא לאו

הנשרפין פרק תשיעי סנהדרין

היולק פנחם נהרג עליו נהפך זמרי והרגו לפנחם אין נהרג עליו שהרי רודף הוא יואמר משה אל שופטי ישראל וגו' הלך שבטו של שמעון אצל זמרי בן סלוא אמרו לו הן דנין דיני נפשות ואתה יושב ושותק מה עשה עמד וקיבץ כ"ד אלף מישראל והלך אצל כזבי אמר לה השמיעי לי אמרה לו בת מלך אני וכן צוה לי אבי לא תשמעי אלא לגדול שבהם אמר לה אף הוא נשיא שבט הוא ולא עוד אלא שהוא גדול ממנו שהוא שני לבטן והוא שלישי לבמן תפשה בבלוריתה והביאה אצל משה אמר לו בן עמרם זו אסורה או מותרת ואם תאמר אסורה בת יתרו מי התירה לך נתעלמה ממנו הלכה געו

כולם בבכיה והיינו דכתיב יוהמה בוכים פתח אהל מועד וכתיב יוירא פנחם בן אלעזר מה ראה אמר רב ייראה מעשה ונזכר הלכה אמר לו אחי אבי אבא לא כך לימדתני ברדתך מהר ׄסיני ֹ∘הבועל את כותית קנאין פוגעין בו אמר לו ∘קריינא דאיגרתא איהו ליהוִי פרוונקא ושמואל אמר ראה ◊שאין ייחכמה ואין תבונה ואין פוגעין בו אמר לו ∘קריינא דאיגרתא איהו ליהוִי פרוונקא. עצה נגד ה' ∞יכל מקום שיש חילול השם אין חולקין כבוד לרב ר' יצחק אמר ר"א ראה שבא מלאך והשחית בעם ויקם מתוך העדה ויקח רומח בידו מיכן שאין נכנסין בכלי זיין לבית המדרש שלף שננה והניחה באונקלו והיה

ולא מחייבי משום זונה הקשה ה"ר משה מפונטויז"א מהא דאמר פרק הבא על יבמתו (יבמות סא. ושם) אין זונה אלא גיורת קדש. מפקיר קדושתו והולך לרדוף זונות. קדשה מחללת קדושתה ומשוחררת וכ"ש כותיתם וי"ל דכיון דכתיב זונה לא יקח לא מחייב

משום זונה אלא אם כן יש בה ליקוחין כגון גיורת דתפסי קידושי אבל כותית לא ועוד משמע קרא דאיירי בההיא דשריא לישראל ואסירה לכהן לאפוקי כותית דאסורה לתרווייהו ומיהו קשה דבפרק כל האסורין (תמורה כט: ושם) קאמר רבא בכהן הבא על כותית לוקה עליה משום עשין ז טור שו"ע יו"ד סימן זונה מדאורייתא ודוחק הוא לאוקמי שמעתא דהכא כאביי ועוד קשה דבפ׳ עשרה יוחסין (קדושין דף עח.) פליגי רבי יהודה ורבי יוסי ור"ש בגיורת לכהן ואפי׳ לרבי שמעון לא שרי אלא בנתגיירה פחותה מבת שלש שנזרעו בתוליה בישראל אבל כותית לא ונראה לפרש דהך שמעתה במשומרת שלה נבעלה ואפילו אינה משומרת לא לקי מדאורייתא מספיקא אבל ודאי בעולה לוקה מדאורייתא כרבא בתמורה וההיא דקדושין אע"ג דמדאורייתא אסורה לאו משום זונה מיתסרה אלא גזירת הכתוב וכן משמע בירושלמי פרק בתרא דקידושין דא"ר יעקב בר אידי בשם רבי יהושע בן לוי מעשה במשפחה בדרום שהיו קורין עליה ערעור ושלח רבי את ר' רומנום לבודקה ומלא שנתגיירה זקנתה פחותה מבת ג' שנים ויום אחד והכשירה רבי לכהונה רב הושעיא אמר כרבי שמעון הכשירה א"ר זעירא דברי הכל הוא דא"ר זעירא בשם רב אדא בר אחוה ר' יודן מטו בה בשם רב ר' אבהו בשם ר' יוחנן ולד בוגרת כשר שהיא בלא תעשה ובא מכח עשה והוא אשה בבתוליה יקח ולא בוגרת כל לא תעשה הבא מכח עשה עשה הוא ודכוותיה כי אם בתולה מעמיו ולא גיורת כל לא תעשה הבא מכלל עשה עשה משמע מהתם בהדיא דליכא מלקות והולרכו חכמים לגזור כדי לחייבו מלקות ומיהו סוגיא דידן משמע דעובדא דירושל' משום זונה דמייתי לה בפ' הבא על יבמתו טובעי למפשט מינה דהלכה כר"ש ודחי שאני התם הואיל ואינסב אינסב דהא רב ורבי יוחגן

דאמרי בוגרת ומוכת עך לא ישא ואם

נשא נשוי ומסיק בשלמא התם סופה

להיות בעולה תחתיו הכא סופה להיות

זונה מחתיו ול"ל זונה לאו דווקא:

2. אָכַן בָּגְרָה אִשְּׁה מֵרַעָה בָּן בְּגַרְתֶם בִּי בִּית

3. וְאֶת זָכָר לֹא תִשְׁבַּב מִשְׁכְבֵי אִשָּה תּוֹעֵבָה הָרא: ויקרא יח כב הוא: ויקרא יח כב 4. לא תְהְיֶה קְדֵשְׁה מִבְּנוֹת יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִהְיֶה

יֵעשֶׁנָּה עֵר וְענֶה מֵאְהֲלֵי יַעֲקֹב וּמֵגִּישׁ מִנְחָה לִייָּ יַעֲקֹב וּמֵגִּישׁ מִנְחָה לִיִּיָּ צְבָאוֹת: מלאכי ב יב בְּיִבוּרַת חֲמוֹר יִקְבַר סְחוֹב וְהַשְּׁלֵךְ מֵהָלְאָה לְשַׁצֵרִי יְרוּשְׁלֵם:

יו מיזוו כב יט 7. וַיּאמֶר מֹשֶׁה אֶל שׁפְּטֵי יִשְׂרָאֵל הִרְגוּ אִישׁ אֲנָשָׁיו הַנְצְמָדִים לְבַעַל פְּעוֹר:

יִשְׂרָאֵל בָּא נַיִּקְרֵב אֶל אֶחָיו אֶת הַמִּדְיָנִית לְעֵינֵי משֶה וּלְעֵינֵי כָּל עֲדַת בְּנֵי

9. וַיַּרָא פִּינְחָס בָּן אֶלְעָזְר בָּן אָהָרֹן הַכַּהַן נִיָּקָם מִתּוֹךְ הָעַדָה וַיִּקָּח רֹמַח תבונה ואין עצה לנגד

סג א מיי׳ פי״ב מהלי איסורי ביאה הל״ו סמג לאוין קיב טוש״ע אה"ע סימן טו סעיף ב: סד ב ג מיי׳ שם טור שו"ע בה ד מיי׳ שם הלכה ב

וסמג שם טור שו"ע שם סעיף א:

םו ה ו מיי שם הלכה ה וסמג שם טור שו״ע חו"מ סימן מכה סעיף ד : בכנכ סו ז מיי׳ פ״ה מהלכות ת״ת הלכה ג סמג

תורה אור השלם ו. בָּגְדָה יְהוּדָה וְתוֹעֵבָה נֶעשְׂתָה בִישְׂרָאֵל וֹבִירוּשָׁלֶם בִּי חַלֵּל יְהוּדָה ַלְדֶשׁ יְיְ אֲשֶׁר אָהֵב וּבְעַל בַּת אֵל נֵכָר:

מֵרְעָה בּוּ דְּבֵּיְ יִשְׂרָאַל נְאָם יְיָ: ירמיהו ג כ

ַּבְּבֵי יִשְׂרְאֵל: קָדֵשׁ מִבְּנֵי יִשְׂרְאֵל: דברים כג יח

תּבְּבְּקּיִים קְבַצֵּל בְּטּוּ . במדבר כה ה 8. וְהִנֵּה אִישׁ מִבְּנֵי

במדבר כה ו